

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-526/10 Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Komisji Europejskiej, Radzie Unii Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu, wniesione w dniu 12 lipca 2013 r. przez Inuit Tapiriit Kanatami i in.

(Sprawa C-398/13 P)

(2013/C 274/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesie, Allen Kooneluisie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council, Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi, Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd (przedstawiciele: adwokaci H. Viaene i J. Bouckaert)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu, stwierdzenie bezprawności i niemożności stosowania zgodnie z art. 277 TFUE rozporządzenia nr 1007/2009 ⁽¹⁾ oraz stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 737/2010 ⁽²⁾ zgodnie z art. 263 TFUE, jeżeli Trybunał Sprawiedliwości uzna, że spełnione są wszystkie przesłanki wymagane w celu rozstrzygnięcia skargi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia co do istoty;
- tytułem ewentualnym uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami wnoszących odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie zostało oparte na dwóch podstawowych zarzutach, a mianowicie przekonaniu, że: 1) Sąd naruszył prawo przy stosowaniu art. 95 traktatu WE oraz 2) Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu zasad dotyczących praw podstawowych.

W ramach pierwszego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo w ten sposób, że nie zbadał, czy przesłanki odwołania do art. 95 WE jako podstawy prawnej były spełnione w stosownym czasie. Wnoszący odwołanie argumentują, że przesłanki odwołania do art. 95 WE jako podstawy prawnej powinny być spełnione w chwili wystąpienia przez Komisję z wnioskiem. Wskazują także, że niespełnienie przesłanek odwołania do art. 95 WE jako podstawy prawnej nie może zostać naprawione na etapie kontroli sądowej. Wnoszący odwołanie twierdzą także, że Sąd naruszył prawo stosując błędne kryterium przy ocenie, czy różnice istniejące między krajowymi przepisami regulującymi handel produktami z fok były tego rodzaju, że uzasadniały interwencję prawodawcy Unii na podstawie art. 95 WE. W zaskarżonym wyroku Sąd zastosował próg oparty na kryterium nie-znikomego charakteru handlu przedmiotowymi produktami między państwami członkowskimi. Nie-znikomy charakter handlu danym produktem jest jednakże całkowicie odmiennym kryterium od „względnie istotnego” charakteru takiej wymiany, to jest kryterium stosowanego przez Trybunał Sprawiedliwości w jego odpowiednim orzecznictwie.

W ramach drugiego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd naruszył prawo odwołując się wyłącznie do postanowień karty. Zgodnie ze stanowiskiem wnoszących odwołanie sam fakt, że ochrona przyznana przez artykuły europejskiej konwencji praw człowieka przez nie powołane została wprowadzona do prawa Unii na mocy odpowiednio art. 17, 7, 10 i 11 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, nie zwalnia Sądu z obowiązku uwzględnienia postanowień europejskiej konwencji praw człowieka jako zasad ogólnych prawa. Wnoszący odwołanie wskazują również, że Sąd naruszył prawo wyłączając z zakresu prawa własności interesy o charakterze handlowym i przyjmując, że „nie można rozciągać [...] praw[a] własności na ochronę zwykłych interesów [...] o charakterze handlowym” oraz pozbawiając wnoszących odwołanie gwarancji ustanowionych w art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej konwencji praw człowieka. Twierdzą także, iż Sąd naruszył prawo nie badając rozporządzenia podstawowego w świetle art. 19 Deklaracji Organizacji Narodów Zjednoczonych o Prawach Ludności Rdzennej. Zwążywszy, że Unia musi przestrzegać prawa międzynarodowego w wykonywaniu swych kompetencji, i że rozporządzenie podstawowe powinno w konsekwencji być interpretowane w świetle art. 19 wspomnianej deklaracji, Sąd miał obowiązek zbadać, czy instytucje Unii Europejskiej uzyskały — przed przyjęciem rozporządzenia podstawowego — uprzednią zgodę wnoszących odwołanie wyrażoną w sposób dobrowolny i z pełnym rozeznaniem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie handlu produktami z fok (Dz.U. L 286, s. 36).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 737/2010 z dnia 10 sierpnia 2010 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 w sprawie handlu produktami z fok (Dz.U. L 216, s. 1).